

ՍՈՒՐԲ ԳԷՈՐԳ ԵԿԵՂԵՑԻ
ST. KEVORK ARMENIAN CHURCH

ԿԻՐԱԿՆՈՐԵԱՅ ԹԵՂԹԻԿ

Sunday Bulletin

ԿԻՐԱԿԻ, Մայիս 24, 2020

SUNDAY, May 24, 2020

9215 SE Church St., Clackamas, OR 97015

ՃԱՇՈՒ ԱՎԵՏԱՐԱՆ

Յովհաննէս 12:12-23

Յաջորդ օրը, ժողովրդի բազմութիւնը, որ գատկի տօնին էր եկել, երբ լսեց, թէ Յիսուս Երուսաղէմ է գալիս, արմաւենիների ճիւղեր վերցրեց եւ Յիսուսին ընդառաջ ելաւ:

Աղաղակում էին ու ասում. «Ովսաննա՛, օրհնեա՛լ լինես դու, որ գալիս ես Տիրոջ անունով, ո՛վ թագաւոր Իսրայէլի»: Եւ Յիսուս մի էշ գտնելով, նստեց նրա վրայ, ինչպէս որ գրուած է.

«Մի՛ վախեցիր, ո՛վ դուստրդ Միոնի, ահա քո թագաւորը գալիս է՝ նստած մի էշի քուռակի վրայ»: Եւ նրա աշակերտները սկզբում այն չհասկացան, բայց երբ Յիսուս փառաւորուեց, այն ժամանակ յիշեցին, թէ այդ նրա մասին էր գրուած, եւ իրենք այդ էին արել նրան: Իսկ ժողովուրդը, որ նրա հետ էր, վկայում էր, որ Ղազարոսին հենց գերեզմանից կանչեց եւ նրան մեռելներից կենդանացրեց: Եւ դրա համար էլ նրան ընդառաջ ելաւ ժողովուրդը, որովհետեւ լսել էին, որ այդ նշաններն էր արել: Իսկ փարիսեցիները միմեանց ասում էին.

«Տեսնում էք, որ ոչ մի օգուտ չէք ստանում. ահաւասիկ ամբողջ աշխարհը նրա յետեւից գնաց»: Այնտեղ կային նաեւ որոշ թուով հեթանոսներ՝ նրանց մէջ, որ Երուսաղէմ էին եկել, օրպէսզի տօնի ժամանակ երկրպագութիւն անեն: Նրանք մտնեցան Փիլիպպոսին, որ Գալիլիայի Բեթսայիդա քաղաքից էր. աղաչում էին նրան ու ասում. «Տէ՛ր, ուզում ենք Յիսուսին տեսնել»: Փիլիպպոսը եկաւ եւ Անդրէասին ասաց: Անդրէասը եւ Փիլիպպոսն էլ Յիսուսին ասացին: Եւ Յիսուս նրանց պատասխանեց ու ասաց. «Հասաւ ժամը, որ փառաւորուի մարդու Որդին:

GOSPEL READING

John 12:12-23

The next day a great multitude that had come to the feast, when they heard that Jesus was coming to Jerusalem, took branches of palm trees and went out to meet Him, and cried out:

“Hosanna!

‘Blessed *is* He who comes in the name of the LORD!
The King of Israel!’

Then Jesus, when He had found a young donkey, sat on it; as it is written:

“Fear not, daughter of Zion;
Behold, your King is coming,
Sitting on a donkey’s colt.”

His disciples did not understand these things at first; but when Jesus was glorified, then they remembered that these things were written about Him and *that* they had done these things to Him.

Therefore the people, who were with Him when He called Lazarus out of his tomb and raised him from the dead, bore witness. For this reason the people also met Him, because they heard that He had done this sign. The Pharisees therefore said among themselves, “You see that you are accomplishing nothing. Look, the world has gone after Him!”

Now there were certain Greeks among those who came up to worship at the feast. Then they came to Philip, who was from Bethsaida of Galilee, and asked him, saying, “Sir, we wish to see Jesus.” Philip came and told Andrew, and in turn Andrew and Philip told Jesus.

But Jesus answered them, saying, “The hour has come that the Son of Man should be glorified.

ԱՂՕԹՔ

Գրեց՝ Յովնան Արք. Տերտերեան

Իրիկնային խաղաղին ու մութին մեջէն ծնունդ առնող անյաղթելի լոյսն եւ Դուն, Աստուած իմ: Քեզի ընդառաջ իմ քայլերը կ'առաջնորդեմ նոր յոյսերով, նորովի յոյզերով ու սպասումներով, զի գիտեմ քաջօրէն ու համարձակ եռանդով, որ Քու ձեռքերուդ մէջ, Աստուած իմ, յանձնատու իմ կեանքը իր նոր ճանապարհորդութիւնը պիտի սկսի, որուն սկիզբն եւ, բայց ոչ վախճանը: Քեզի

յաւէտ ակնդէտ հոգիս իր ծարարը կ'ապրի:

Լուսատուն եւ Դուն Աստուած ամենաբաւական: Տիեզերքի անսահմանութեան մէջ անսպառ լոյսն եւ, որուն մէջ կը տեսնեմ բովանդակ համաստեղութիւնը եւ աստղերը գիշերուան: Ինչքան Քեզի կ'ողողեմ քայլերս, այնքան երկիւղն ու սարսափը կը պատէ հոգիս, զի բոլորին մէջ կը հրապուրէ խոնարհիս՝ հրաշքը Քու ստեղծագործութեան, որուն առջեւ ծնրաղիի հոգիս մշտապէս պիտի աղօթէ: Տարտամ գիշերիս եւ մոլորուած հոգիիս փրկութեան փարոսն եւ Աստուած իմ լուսատու:

PRAYER

By Archbishop Hovnan Derderian

You are unbeatable light born in the evening dusk and peace, O my Lord, God. I walk towards you with new hopes, renewed feelings and expectations, because I know for sure and with eagerness, that in your hands, O Lord, my life will start a new journey. You are the beginning, but not the end; my soul which ever

seeks you and thirsts for you.

You are a lighthouse, O all-satisfying God. You are the inexhaustible Light in the limitless universe, where I see the entire galaxy and the stars of the night. The more I direct my steps towards you, the more my soul trembles and fears, for your humble servant is awed by the miracle of your creation, and before which my kneeling soul will always pray.

ՏՕՆ ՀԱՄԲԱՐՁՄԱՆ ԵՐԿՐՈՐԴ ԾԱՂԿԱԳԱՐԴ

Քրիստոսի Համբարձման տօնին յաջորդող կիրակի օրը Հայ Առաքելական Եկեղեցին նշում է Երկրորդ Ծաղկագարդը: Երկրորդ Ծաղկագարդն արդեն համբարձեալ Քրիստոսի Վերին Երուսաղեմ մտնելու յիշատակն է, երբ Նրան ցնծութեամբ դիմաւորում էին հրեշտակները:

Աւանդութեան համաձայն՝ Վիրապում քանտարկուած Սբ. Գրիգոր Լուսաւորչին ամէն օր այցելում էր հրեշտակը: Մի օր նա բացակայում է: Յաջորդ օրը Սբ. Գրիգորը հարցնելով պատճառը, իմանում է, որ Համբարձման ժամանակ Յիսուս Քրիստոս անցել է հրեշտակների դասերի միջով: Հայ Առաքելական Եկեղեցու մեծ աստուածաբան Գրիգոր Տաթեւացու մեկնութեան համաձայն, բացի հրեշտակաց ամենաստորին դասից, որոնք էլ հենց ծառայում էին Քրիստոսին Նրա երկրաւոր կեանքում, հրեշտակների միւս դասերը չգիտէին Տիրոջ փրկարար տնօրինութեան մասին մինչեւ Համբարձումը: Համբարձման ժամանակ, երբ Տէրն անցնում էր հրեշտակների դասերի միջով, նրանք զարմացած հարցնում էին, թե ո՞վ է այս հզօր թագաւորը, իսկ Քրիստոսին ուղեկցող ստորին դասի հրեշտակները բացատրում էին ամէն ինչ: Հրեշտակների այս երկխօսութիւնը Աստուածաշնչի Սաղմոսաց գրքում է. «Ո՞վ է այս փառքի արքան, - կարողութեամբ հզօր Տէրն է նա, պատերազմում զօրեղ Տէրը: Վեր քաշեցէք, իշխաններ, դռները ձեր, թող բացուեն յաւիտենական դռները, եւ փառքի արքան թող ներս մտնի» (Սաղմ. 23:8-9):

Նոյն այս հարց ու պատասխանը նաեւ Սբ. Պատարագի արարողութեան ընթացքում կատարուող վերաբերումի մաս է կազմում: Երկրորդ Ծաղկագարդը քրիստոնէաներին վերստին յիշեցնում է Քրիստոսի Համբարձումը եւ մահուանից յետոյ երկնքում, Աստծոյ ներկայութեամբ երանութիւն վայելելու յոյս պարգեւում:

SECOND PALM SUNDAY

On the Sunday following the Feast of the Ascension of Our Lord, the Armenian Church celebrates “Second” Palm Sunday. The Second Palm Sunday is the commemoration of the triumphant entry of the Ascended Christ into the Heavenly Jerusalem, where the angels meet him with great happiness and delight.

According to tradition, during St. Gregory the Illuminator’s imprisonment in the pit, he was visited every day by the same angel. However one day, the angel did not come. The following morning, St. Gregory inquires to the reason for his absence, to which the angel responds that during the Ascension, Christ had passed through the ranks of the Angels.

St. Gregory of Datev, one of the greatest theologians of the Armenian Church, has a famous interpretation of this event. Prior to His Ascension, the ranks of angels, except for the lowest class, who served Christ during His earthly life, were not aware of Christ’s incarnation for the salvation of man. St. Gregory’s commentary states that when the Lord was passing through the ranks of angels, they were surprised and asked, “Who was that powerful king?” The angels accompanying Christ thus informed them. This dialogue of angels is presented in the Holy Bible, in the book of Psalms:

Lift up your heads, O you gates!
And be lifted up, you everlasting doors!
And the King of glory shall come in.
Who is this King of glory?
The Lord strong and mighty, the Lord mighty in battle.
Lift up your heads, O you gates!
Lift up, you everlasting doors!
And the King of glory shall come in.
Who is this King of glory?
The Lord of hosts, He is the King of glory. (Psalms 24:7-10).

Second Palm Sunday is one more reminder of the Ascension of Christ and grants us the hope for ascending to heaven after our deaths, and being in the bliss of God’s presence.

ASCENSION OF OUR LORD

The Feast of the Ascension, or *Hampartzoom*, falls on the 40th day of Eastertide, which always falls on a Thursday. The Ascension is a major event in the life of Christ. It is a sign of God's love for his Son. Through his death, resurrection and ascension, Jesus made it possible for us all to be reconciled with God. The people of the world are saved from sin and the gates to the heavenly kingdom are opened to the righteous. Through Jesus' death and resurrection, we have received new life, a life filled with the grace and love of God. Through his death, Jesus rose to a new life. He ascended into heaven after his death. He returned to his Father in his risen body and he returns to us in his risen Spirit.

The word *Ascension* means "rising to a higher place." The Feast of the Ascension commemorates our Lord's glorious rising into heaven to sit at the right hand of the Father.

The Ascension of Jesus Christ is the final act of his earthly mission of salvation. The Son of God comes down from heaven to do the work which the Father gives him to do; and having accomplished all things, he returns to the Father bearing for all eternity the wounded and glorified humanity which he has assumed.

The Ascension of Christ is seen as man's first entry into that divine glorification for which he was originally created. The entry is made possible by the exaltation of the divine Son who emptied himself in human flesh in perfect self-offering to God.

In the creed, we are told that Christ ascended into heaven in a glorified body, and will come again in the same body. This coming again refers to the Second Coming. The next time Christ comes, he will be recognizable, in the same body, but he will come as a judge of the whole world, with the glory of the Father. All will know who he is, all will be judged by him. (*Living the Armenian Church Year, New York, 2011*)

Ծնունդի ամեր Արևանայի մէջ

Ամերիկայի Միշիկըն քաղաքին մէջ, հոգեւոր ժողովներու կ'առաջնորդէի: Ինձմէ խնդրուեցաւ որ բանտարկեալներու ալ քարոզեմ: Գացի բանտ, Աստուծոյ սիրոյն աւետիսը տալու: Բանտին մէջ կային 700 բանտարկեալներ, որոնց 76-ը ցեղանա բանտարկութեան դատապարտուած էին մարդասպանութեան յանցանքով: Այդ 76 ոճրագործներուն մէջ կար մէկը, որուն պատմութիւնը փափաքեցաւ ընել ինձի, բանտին հսկիչը: Երբ լսելու փափաք յատենցի, սկսաւ պատմել ու ըսել.

«Թօմ Կալսըն, Ասկէ եօթը տարի առաջ հոս դրկուեցաւ մարդասպանութեան յանցանքով: Շատ կատաղի էր եւ մեզի շատ նեղութիւն տուաւ: Վեց տարի առաջ, Ծնունդի գիշերը բանտին հսկողութեան կարգը իմս էր, եւ պարտականութեան գուխը կը գտնուէի: Այդ բոլոր գիշերը անհամբերութեան առտու ըլլալուն կը սպասէի: Հագիւ թէ լուսաբացը սկսած էր, տուն մեկնելու պատրաստուեցայ: Մեկնումի ժամս հասաւ. երբ փոքրիկ աղջկանս համար գնած զանազան նուէրներով բեռնաւորուած դռնէն դուրս կ'ելլէի, պատին շուրջին տակ մէկը նշմարեցի, մօտենալով տեսայ թէ ցնցոտիապատ փոքրիկ աղջնակ մըն է, որ ձեռքին մէջ բռնած էր թուղթով փաթթուած փոքրիկ ծրար մը, եւ կը դողար սաստիկ ցուրտէն: Զարմացայ թէ այս աղջիկը ինչո՞ւ այսքան կանուխ հոս կը գտնուէր, բայց չհետաքրքուեցայ իրմով քանի որ կ'արտորայի վայրկեան մը առաջ տուն հասնիլ:

«Քիչ ետքը զգացի թէ մէկը կու գար ետեւէս: Ետիս դարձայ ու տեսայ այդ խեղճ աղջնակն է: Ի՞նչ կ'ուզես, հարցուցի խստութեամբ: «Պարոն բանտապետը դո՞ւմ էք», ըսաւ: «Այո՛, բայց ո՞վ ես դուն, ի՞նչ գործ ունիս հոս այս ժամուն»: «Ներողութիւն պարոն բանտապետ, մայրս երկու շաբաթ առաջ մեռաւ: Մեռնելէ առաջ ըսաւ թէ հայրս՝ Թոմ Կալսըն բանտ է, կարելի է կը փափաքի զիս տեսնել: Կը խնդրեմ, հորս հետ տեսակցելու արտօնութիւն տուէք այսօր Ծնունդ է, իրեն նուէր մը տալ կ'ուզեմ:

«Ոչ, ոչ, այսօր չես կրնար տեսակցիլ», պատասխանեցի խստութեամբ: Այսօր այցելութեան օր չէ» ըսի ու քամբաս շարունակեցի: Հագիւ թէ քանի մը քայլ առած էի, վերարկուիս

ծայրէն քաշեց: Ետ դարձայ յանդիմանեցի զինքը: Սակայն անիկա աղաչելով ըսաւ. «Պարո՛ն, մի երթա՛ք խնդրեմ»: Սպասեցի թէ ինչ պիտի ըսէ: Կարեկցութիւնս արթնցաւ երբ դիտեցի իր դակահար դէմքը ցուրտէն դողացող փոքրիկ մարմինը: Հեծկտուփներու մէջ խեղդուած ձայնով ըսաւ. «Պարոնի բանտապետ, եթէ քու աղջիկդ իմ տեղս ըլլար, ու անոր մայրը մեռնէր եւ հայրը բանտի մէջ ըլլար, երթալիք տեղ չունենար, զինք սիրող ու հոգացող մըն ալ չգտունէր, ես ալ քու տեղդ բանտապետ ըլլայի, կը կարծէ՞ք թէ Ոչ պիտի ըսէի»:

«Ալ չկրցայ դիմադրել այս համոզիչ խօսքերուն առջեւ, շանթահար եղածի պէս մնացի պահիկ մը: Աչքերուս մէջ լնացած արցունքներս այտերէս վար սկսան վազել: Զէի կրնար դէպի տուն տանող ճամբաս շարունակել: Պէտք էր ետ դառնայի աղջկան փափաքը կատարելու համար, ու ըսի անոր. «Այո աղջիկս, կարծեմ այդպէս պիտի ընէիր, ես ալ քեզ հօրդ պիտի տանիմ»: Ու ձեռքէն բռնելով ետ դարձանք դէպի պաշտօնատեղիս, ու երբ հոն հասանք՝ աղջիկը նստեցուցի վառարանին առջեւ ու հրաման ըրի բանտապահ զինուորի մը որ 37 թիւ բանտարկեալը սենեակս բերէ:

«Յկաւ բանտարկեալը հրէշային կերպարանով: Երբ իր աղջիկը տեսաւ, գայրացաւ եւ ուժգին ապտակ մը տալով ըսաւ. «Նէլի, դուն հոս ի՞նչ գործ ունիս, ի՞նչ կ'ուզես, շուտ մօրդ գնա»: «Հայրիկ», ըսաւ աղջիկը տատամսելով, ներողութիւն, մաման մեռաւ ասկէ երկու շաբաթ առաջ: Մեռնելէ առաջ պատուիրեց որ Ճիմիին հոգ տանիմ, որովհետեւ դուն գանիկա շատ կը սիրէր: Բայց հայրիկ, անցեալ շաբաթ Ճիմին ալ մեռաւ եւ հիմա ես միմակ մնացի: Ի՞նչ պիտի ըլլամ, ո՞ւր պիտի երթամ: Հայրիկ, Ճիմիէն քեզի նուէր մը բերի» ըսելով՝ ձեռքէն բռնած ծրարը բացաւ, մէջէն հանեց ոսկեփայլ մագերու փունջ մը ու դրաւ հօրը ձեռքին մէջ: «Հայրիկ, Ճիմին թաղելէ առաջ անոր գլխէն կտրեցի ու հիմա որպէս ծննդեան նուէր քեզի բերի»:

«Այս միջոցին 37 թիւ բանտարկեալը մանկան մը պէս կու լար: Անոր կարծրացած սրտին սառնամանիքները հալելու սկսած էին: Հսկայ մարմինը ամբողջութեամբ կը դողար: Ծոնցաւ վերցուց գետնէն իր փոքրիկ աղջիկը, սեղմեց կուրծքին հայրական գորովալից սիրով մը, որ դեռ նոր արթնցած էր իր կուրծքին տակ: Սեղմեց ու համբուրեց մինչեւ աղջկան երեսը արցունքներով օծուեցաւ: Աղջկան ալ կու լար հօրը կուրծքին վրայ: Այսպէս, հօրն ու գաւկիմ արցունքները իրար խառնուեցան:

«Ինձի համար այս տեսարանը դիտել թեև նուիրական էր, բայց կամացուկ մը դուռը բանալով դուրս ելայ գիրեմք առանձին ձգելով: Փամ մը ետքը վերադարձիս տեսայ, թէ Թօմ վառարանին հով նստած էր փոքրիկը ծունկերու վրայ առած: Զիս տեսածին պէս ամչցաւ: Իր բանտի վերարկուն հանելով ըսաւ. «Պարոն բանտապետ, աղջկանս համար բան մը ընելու դրամ չունի, Աստուծոյ սիրոյն, ձգեցէք որ այս վերարկուն անոր տամ: Մի թողուք որ այս սաստիկ ցուրտին բարակ ցնոտիներով մեկնի: Ասկէ վերջ մարդ պիտի ըլլամ եւ բանտին մէջ ինչ ծառայութիւն որ կրնամ ընել, պիտի ընեմ: Զգեցէք վերարկունովս փաթթեմ գինքը»: Երբ ասոնք կ'ըսէր, հեղեղանման արցունքները կ'իջնէին իր այտերէն վար: Ըսի իրեն. «Ոչ Կալսըն, վերարկուդ քեզի պահէ, պզտիկ աղջիկդ ասկէ վերջ նեղութիւն պիտի չունենայ, իմ տունս պիտի տանիմ ու խնամեմ»: «Աստուած օրհնէ քեզի», ըսաւ հեծկտալով:

«Աղջիկս մեր տունը տարի: Քանի մը տարիներ մնաց: Ճշմարիտ հաւատացեալ քրիստոնեայ մը եղաւ:

«Թօմ Կալսընն ալ բանտին մէջ ապաշխարելով բոլորովին փոխուեցաւ ու նոր մարդ մը եղաւ: Անկէ վերջ ա'լ նեղութիւն չ'աշեցին անոր երեսէն»:

«Թօմ Կալսըն ներում ստացաւ կառավարութենէն իր բարեփոխուած կեանքին համար: Հիմա իր աղջկան հետ անկեղծ քրիստոնէական կեանք մը կ'ապրին: Նէլիի ծննդեան նուէրը պատճառ դարձաւ որ հայրը զգաստանայ, իր մեղքերը տեսնելով Փրկչին դիմէ»:

Սիրելի ընթերցող, դուն ալ փրկուիլ չե՞ս ուզեր: Նոր սիրտ ունենալու չե՞ս փափաքիր, Յիսուսի դիմէ եւ պիտի փրկուիս:

Why We Are Christians?

To members of the Church whose lives have been dedicated to the gospel of Jesus Christ, it can come as a surprise to learn that there are people in the world who do not know we are Christians.

We have always claimed “the privilege of worshiping Almighty God according to the dictates of our own conscience, and allow all men the same privilege, let them worship how, where, or what they may.” (A of F 1:11.) We believe that all men are at their best when they worship their God. We respect their right to believe in whatever is sacred to them, and we ask that they allow us the same courtesy. For this reason, the following statement is not designed to be a source of contention, but a short review of why we believe we are amply qualified to be considered Christians.

1. We are Christians because we believe Jesus Christ is an important member of the Godhead. “We believe in God, the Eternal Father, and in His Son, Jesus Christ, and in the Holy Ghost.” (A of F 1:1.) *We have no other gods before us.* (See Ex. 20:3.) We do not worship prophets or saints, neither of modern nor of ancient times. We pray only to the Father, as the Savior taught during his earthly ministry (see Matt. 6:9, 13); and this we do only in the name of the Savior. We teach, as the scriptures do, that there is no intermediary between God and man save Jesus Christ, and “none other name given under heaven save it be this Jesus Christ ... whereby man can be saved.” (2 Ne. 25:20.)

2. We are Christians because, like the early Christians, *we have no graven images* or any other objects of idolatrous worship. (See Ex. 20: 4–6.) Nor do we feel that it is proper to make medals, relics of ancient times,

icons, or even the cross or other man-made objects part of our worship of the true and living God. Of course we adorn our parks and our buildings with statues and we display pictures of the Savior and others in prominent places, but we attach no undue religious significance to such things made by man.

3. We are Christians because *we honor our fathers and our mothers*, our grandparents and all other generations, in the Christian way. (See Ex. 20:12.) We seek to turn the hearts of the children to their parents (and forefathers) and to turn the hearts of the parents to their children (see Mal. 4:6), that we may unite all generations in the bonds of eternal love. We seek the goal of marriage in the temple for eternity. Our temple ordinances are Christ-centered. We have Christ-oriented programs to strengthen the home, the family, and each individual. We strive to protect the integrity of the home and the family from the influences of Satan. We are against those things that destroy the home and the family, such as abortion, homosexuality, promiscuity, alcohol, drugs, violence, and unwarranted divorce. Indeed, it was a latter-day Christian prophet, President David O. McKay, who taught, “No other success can compensate for failure in the home.”

4. We are Christians because we strive to obey the Judeo-Christian commandment “*Thou shalt not steal.*” (Ex. 20:15; see also D&C 42:20.) We emphasize personal honesty, integrity, and trustworthiness. We also agree with the prophet Malachi, who indicated that to withhold tithes and offerings is to rob God of that which is His. (See Mal. 3:8–12.) We readily testify that millions believe and practice the principle of tithing and find that it is better to live on 90 percent plus the blessings of the Lord than to try to make it safely through the risks of this uncertain world on their own wisdom and resources alone.

5. We are Christians because “we believe that men will be punished for their own sins, and not for Adam’s transgressions.” (A of F 1:2.) We fully realize that we are responsible and accountable for our actions, and that we will

eventually stand before God to be judged according to our works. (See Rev. 20:12.) We believe that the Savior is pleased with those who “doeth the will of my Father which is in heaven.” (Matt. 7:21.) This Christian principle causes us to seek to live better lives and to seek to accomplish good in the world.

6. We are Christians because “we believe that through the *Atonement of Christ*, all mankind may be saved, by obedience to the laws and ordinances of the Gospel.” (A of F 1:3.) There is no other way to salvation.

7. We are Christians because “we believe that the first principles and ordinances of the Gospel are: first, *Faith in the Lord Jesus Christ*; second, Repentance; third, Baptism by immersion for the remission of sins; fourth, Laying on of hands for the gift of the Holy Ghost.” (A of F 1:4.) All these things are centered in Christ.

8. We are Christians because *we believe in the second coming of Christ* in all his glory, that he will “reign personally upon the earth; and, that the earth will be renewed and receive its paradisiacal glory.” (A of F 1:10.)

9. We are Christians because *we believe in all the Christian ideals for living*: “We believe in being honest, true, chaste, benevolent, virtuous, and in doing good to all men. ... If there is anything virtuous, lovely, or of good report or praiseworthy, we seek after these things.” (A of F 1:13.) We accept and strive to live all the Christ like virtues exemplified in the Beatitudes and in the Sermon on the Mount and in all of the Savior’s teachings. We believe that we should serve Christ with all our heart, might, mind, and strength; that we should be examples of faith, charity, love, virtue, knowledge, temperance, patience, brotherly kindness, godliness, humility, and diligence, and have an eye single to the glory of God.